

IZMEĐU ŽIVOTA I SMRTI

Anita Pavić

Ljudi umiru u tvojoj blizini, ne zaboravljaj: ti si krivac; dio vječne krivnje nose živi na svojim pognutim ramenima... U daljini otkucava stari sat i vrijeme se na tren čini nepomičnim. Ptice napuštaju grad.

Tamo, u onome bespuću gdje si rođen, traje neumorna korizma — pastiri kao da su ustali iz dna mora i Neptun smiruje oluju svojom idolatrijskom nametljivošću; traje korizma... Ispunjen nemirom prostireš svoj »Očenaš«; gostoljubivo ga prostireš na stol, a uzvanici mudro šute; njihove žene potajno te gledaju i zaboravljaš što se zapravo slavi u taj svakodnevni, otrcani sat. Gled te napušta, već nekoliko noći sanjaš sirene i siromašnu Itaku, a znaš: nigdje se ne možeš vratiti tako bezglavo sâm, sâm. Neki crni pečat postoji na tebi, ljudi ti se smiju, a ti se plašiš njihove skore ozbiljnosti; ljubomorno čuvaš pečat za dan rastanka, za dan sreće — za dan kad se čuju veličanstvene violine odnekuda, odnekuda...

PREDANJE

S. Marija od Presv. Srca

Htjela bih skupiti dúgine boje,
Njima Ti ukrasiti čelo,
Žrtve pretvarat u mirisne lati,
U bijelo Te oviti velo.

Pa neka vrijeme prolazi brzo:
Sanje nevine traju...
I nek se sunce zapadu bliži:
Žrtve ko zvijezde zjaju!

* * *

U mûku često pokraj cvijeta stanem:
LJEPOTU motrim, koja sav svijet stvori,
Do suza znadem da se zbog nje ganem;
Tvoja mi ljubav kroz stvorove zbori.

Da Ti si blizu: u svjetlu il sjeni...
U čistoj ja te prepoznajem zjeni.

* * *

Svako Ti jutro na oltar stavljam
naljepši mirisni cvijet...

I s Tvojom svoju prinosim žrtvu —
za novo Nebo i Svijet.